

Tóth Anita: Az áldozat

Bevezetés

A csend, ami marad.

A mező felett sűrű, fekete füstfelhő gomolygott. A fák üszkös törzsei sötét oszlopként meredtek az ég felé, a fű zöldje a hamu alatt fekete sárrá változott. Halott katonák élettelen teste heverték, megégve, elszenesedve szanaszét. A tábor sátrai most apró, csonka piramisokként bukkantak ki a földből. Előttük fekete árnyak bolyongtak, mint valami lények, akik már se nem élők, se nem holtak.

— A kurva életbe. Véget érhetne már ez a rémálom. Haza akarok menni a feleségemhez! — motyogta James meredten maga elé bámulva. — Csak érne már véget ez a pokol.

A nyomasztó csendben csak a haldoklók fulladozó hörgése és a távolról érkező, éles jajveszékelések hallatszottak. Társa, aki szorosan mellette ült, jóvágóan hűmmögött. James körbenézett, a látvány, ami a szeme elé tárult, még az iszonytatónál is borzalmasabb volt. A föld sáros, vértől ázott volt. Sebesült és haldokló bajtársai teste heverték a sátrak előtt. Egy fiatal fiú, rettegve remegett a vérből álló pocsolyában. A szaga elviselhetetlen volt: égett hús, rothadás, friss vér és a félelemtől izzadó emberek keveréke.

Néhányan sebeiket markolták görcsösen, mintha ezzel bármit is segítettek volna nyomorult helyzetükön. Mások szeretteik nevét ordították végső mentsvárat keresve az emlékeikben. Egyikük, egy bajuszos, kemény arcú férfi, a karjára kapaszkodott, ami teljesen feketére égett, és csak a menyasszonya nevét tudta suttogni. De semmi. Nem vár rájuk más, csak a magányos, gyötrelmes halál, mely jeges marokkal tépi ki a haldoklók utolsó reményét is, mielőtt hörögve engednek a sötétség hívásának. Vannak, akiknek már ordítani, nyögni sincs erejük, nem még elhessegetni a döglegyeket a sebekről, melyek úgy dongták őket körül, mint a keselyűk. Orrát megcsapta az átható bűz, a rothadás szaga.

— Az átkozott sárkányok — dünnyögte James, akinek a lelkében már csak a harag és a kétségbeesés tombolt, a fülére szorította a kezét. A jajveszékelések kezdtek az örületbe kergetni. Társa, a szél által hozott szagok hatására öklendezni kezdett, majd azt a kevés ételt is, amit megevett, kiadta magából. Nyögve törölgette a száját, miközben undorodva motyogott maga elé.

— Sosem fogom megszokni ezt. — dünnyögte, de a hangja a félelemtől és a dühtől is remegett. A jajveszékelések, a haldoklók hörgései, a tűz pattogása. Minden elnémult. A feszültség tapintható volt, a félelem szinte kézzelfoghatóan ült meg a völgyben.

James szeme mereven a semmibe bámult. Gondolatai messze jártak innen, innen, ahol csak pusztulás van. “Újra meg akarom érinteni, újra ölelni akarom, érezni akarom a testét a testem alatt, csókolni azt a gyönyörű, puha ajkait, a fülébe súgni, hogy mennyire szeretem. Elmondani neki, hogy az örületbe kerget a hiánya” Szinte eszét vesztett állapotban ordított fel a lelkébe maró fájdalomtól. Kezeit a mellkasára szorítva, kopott, szakadt, vérrel és sárral áztatott ruháját markolva. Társa meg sem rezzent, megszokta már a zajokat, még akkor is, ha ezek olyanok, amik úgy hangoztak, mintha a pokolból jöttek volna.

— Jobban vagy? — kérdezte, anélkül, hogy Jamesre pillantott volna. “Szerencsétlen pára. Jobb lenne, ha belenyugodna, hogy soha többé nem fogja látni az asszonyt”

— Majd akkor leszek jól, ha újra a karjaimba zárhatom. Esküszöm, soha többé nem engedem el. Soha nem kritizálom többé azt az átkozott babfőzeléket, amit olyan sűrűre csinál, hogy beleáll a kanál, pedig tudja, hogy folyékonyan szeretem, de sosem jön össze neki. — sóhajtott James és arcát a tenyerébe temette, hogy elrejtse a könnyeit. Még ebben a helyzetben is szégyelte, ha valaki sírni látja. Pedig itt, itt ugyan senki sem ítélkezett emiatt felette.

A következő pillanatban a harcmező felől éles kiáltások, jajveszékelések hangjai hallatszódtak. James azonnal felugrott és amit láttott, elborzasztotta. Egy hatalmas tűz és földsárkány gigantikus sziluettjei tűntek fel az égbolton, átszántva a fekete, masszív füstfelhőt. Majd még egy, és még egy, melyeket több is követett, míg végül teljesen elborították az eget..

— Ezek a nyomorultak! — kiáltott fel James és azonnal a nyílveesszője után nyúlt. — Megint itt vannak! — Szinte önkívületi állapotban rohant a harcmezőre, áttaposva halott társai földön heverő tetemén.

Az emberi hadsereg rendezetlen, reményvesztett soraival szemben a sárkányok hatalmas, pikkelyes testei tornyosultak. A feszültséget tapintani lehetett a levegőben. Aztán a parancs elhangzott. — Hozzátok a boszorkányokat!

A hegytetőn gyülekező boszorkányok csoportja a fegyveresek előtt sorakoztak fel. Fekete köpenyeik a szélben lobogtak, kezüket felemelve a láthatatlan energiára koncentráltak. Szemeik vakítóan ragyogtak és egy hullám söpört végig a völgyön, ami a katonák bátorságát

erősítette. A sárkányok feléjük fordították lángoló tekintetüket, de a boszorkányok nem hátráltak.

Többezer méregbe mártott nyíl repült a fenevadak felé, amelyek a hatalmas testekbe fűrődtek. A méreg hatására a sebek körül lila foltok jelentek meg. Egy-egy sárkány lezuhant a földre, hörögve, kegyetlen kínok között vergődve, ahogy a méreg lassú, de biztos halálát okozza. Az emberek diadalmasan kiáltottak fel minden egyes alkalommal, de a sárkányok bosszúja sem váratott magára.

Egy óriási, vörös sárkány tüzet okádott a földre, ami hatalmas robajjal felrobbant, a lángok elkezdtek felemészteni az ordítva menekülő embereket. Páran a félelemtől megkövülten álltak, tekintetük a hatalmas sárkányra szegeződött. Ez volt az utolsó, amit életükben láttak. A perzselő forráság mindent elborított. A felhevült levegő szinte azonnal megfőzte a tüdejüket, és torkukat markolva, kinkeservesen, a levegőért kapkodva, fulladva rogytak a földre, még néhány alkalommal megrándult a testük, ahogyan kétségbeesetten igyekeztek az életet adó levegőhöz jutni, majd végül elernyedtek. Többé nem mozdultak.

A boszorkányok ekkor bevetették a varázslatot. Láncokként csavarodó, fekete fényű energiát idéztek meg, ami a sárkányok nyakára tekeredett. A fenevadak küzdöttek, de a mágia ereje megrázta a földet. Ekkor az egyik boszorkány elkezdett egy ősi mantrát mormolni, amitől a sárkányok teste megfeszült. Misztikus képessége egy vékony, izzó sávban lépett ki a hatalmas testből.

„Szélnek lehelete, árnyak nesze, elmék titkát tőled veszem. Húrjaid csend fonja át, szemed mögött kihunyjon a láng. Szó és szándék, mint por szálljon, gondolatod mély homályon. Lélegzeted viszi messze, Lelked hallgat csöndes csendbe.”

Egy hatalmas, sárga sárkány megpróbált kitörni a boszorkányok hálójából. Gigantikus erővel csapott le a karmaival. Az egész völgy beleremegett a csapásba. A boszorkánycsoport karjukat az ég felé emelve egy hatalmas fekete gömböt formáltak. A sárkány egyre jobban szenvedett, hörögött, vergődött, majd teste megfeszült, végül a mágia ereje kettészakította, és darabjai szerteszét repültek. Halála ideiglenes győzelmet hozott. Az emberek örömmel és reménnyel kiáltottak, a katonák lóbálták a kardjukat és pajzsukat.

A völgy felett a sárga füst lassan oszladozott, az örömkialtásokat pedig egy dörgő, mély hang törte meg. A hang olyan volt, mint a föld mélyéből feltörő forró magma. Az égen két hatalmas sziluett jelent meg, amik a levegőben cikázva érkeztek. Hideg, aranyló ragyogás volt a szemükben, a pikkelyeik pedig a Nap fényeiben táncoltak.

A megmaradt katonák megdermedtek, de a boszorkányok felismertek valamit. — Ezek a király és a királynő. — Kiáltották szinte szinkronban. Két boszorkány, akiknek a mágija messze a legerősebb volt, kilépett a tömegből. Egyikük, egy idős, ráncos arcú nő volt, akinek a szemeiben a mágia ereje szikrázott. A másik, egy fiatal, bátor lány, akinek a karjaiban a tűz ereje lakozott.

A két sárkány hatalmas lángokkal égette fel a völgyet, a halottak testét, a megmaradt fákat, sátrakat és mindent, ami az útjukba került. A boszorkányok ekkor hatalmas pajzsot húztak a hadsereg elé, de az azonnal repedezni kezdett a tűz erejétől.

A két legerősebb boszorkány a földből hatalmas, szikrázó sziklát emeltek, és a gondolat erejével a két sárkány felé dobták, amik látva a rájuk közeledő veszélyt, kettéoszlottak, és a szikla a völgybe csapódott. Az egyik boszorkány tüzet alkotott a tenyerében, és a lángok elé egy kardot idézett meg, ami megkeményedett a tűzben. A boszorkány egy hirtelen mozdulattal, karddal a kezében felrepült az égre, és a valamivel kisebb tűzsárkány szívébe döfte, aminek ideje sem maradt magához térni a szikla okozta manőverből. Üvöltve zuhant le a földre. Testéből pillanatok alatt spriccelve ömlött ki a vér, hatalmas vörös, gőzölgő tócsát hagyva a sárkány alatt. A másik tűzsárkányt a fiatal boszorkány, és a hadsereg legbátrabb katonája, James vette célba, aki lángoló nyilat lőtt a szemébe, végül a boszorkány varázslata véget vetett a pusztításnak. A fenevad remegni kezdett. Teste felpuffadt. Izzó, sűrű folyadék kezdett a pikkelyei közül kifolyni, majd egy pokoli üvöltés kíséretében szétrobbant. A völgy újra csendes lett, csak a sárkányok fájdalmas üvöltése, halálhörgése hallatszott a távolból. De az is hamar elhalkult. A völgy biztonságban volt.

A völgyben a levegő megállt. A lángok elhamvadtak, a füst lassan oszladozott, és a győztes csatakiáltások elhaltak. Az emberek, a katonák, a boszorkányok kimerülten, de diadalmasan álltak a porban. A hatalmas tűzsárkány teteme valami bizarr emlékműként hevert a mezőn, mintha a győzelem örökre szólna. Az emberek ünnepeltek.

A csend azonban hirtelen túl mély, túl nyomasztó lett. James, akinek a fülében még mindig a csata zaja visszhangzott, megborzongott. Érezte, ahogy a gyomra összeszorul. A föld alól mély, morajló hang hallatszott, ami nem egy földrengése volt, hanem valami sokkal fenyegetőbbé. A hang a távolból, a hegyek felől jött, és egyre erősödött, egyre közelebb ért. Egy pillanatra mindenki abbahagyta a sebek kötözését és az ünneplést, és felnézett az égre.

A korábban kitisztult égbolt hirtelen sötétté vált, sárgás-barnás füst kezdett gomolyogni a völgy felett. A levegő forróvá, és fojtogatóvá vált. Az emberek arcán a diadal hirtelen rémületté

változott. James tudta, ez a sárkánytűz szaga, de valami még sötétebb, még halálosabb volt benne.

Ekkor feltűnt a horizonton egy sziluett. Hatalmasabb volt, mint az eddig látott sárkányok. Pikkelyei olyan borostyán-sárgák voltak, mint a régi arany. Szemei sárgás-vörösen izzottak, mint a föld mélyéből feltörő láva. A sárkány kinyitotta hatalmas száját, és nem tűz, hanem egy sűrű, maró, zöldes-sárga gáz áramlott ki belőle, ami egy halálos, fojtogató ködként terjedt szét a völgyben.

A boszorkányok kétségbeesetten próbáltak mágiával pajzsot emelni, de a gáz áthatolt rajtuk. A katonák pajzsai mit sem értek. A levegő egy szempillantás alatt mérgezővé vált. Az emberek fulladozva estek össze, a tüdejüket belülről maró fájdalom tépte szét. A sikolyok hirtelen elnémultak, ahogy az élet kiszállt a testekből. A mérgező gáz lassan elborította a völgyet, a halott katonák, a boszorkányok és minden élő testet elborított. James, egy kiégett fának támaszkodva, érezte, ahogy az utolsó levegő is kiszáll a tüdejéből. Testnyílásaiból vér szivárgott, és lassan, görcsösen, rángatózva csúszott le a földre. Végso erejével még felfelé emelte tekintetét, az ég felé, ahonnan a halál jött. A sárkány szemeiben nem kegyetlenséget, hanem szomorúságot látott. Ajkait kiáltásra nyitotta, de csak egy túlvilági halálhörgés hagyta el a torkát a benne bugyborékoló vértől. Az utolsó hang, amit még ki tudott adni, mielőtt elnyelte volna a sötétség. A szörnyeteg elrepült, hátrahagyva őt és a néma, halott, felperzselt völgyet.

Első Fejezet

A Századik Esztendő

Az ajtó nyikorogva tárult fel Tara apró kezei előtt. Hunyorogva lépett ki a házból, ahogy a reggeli napfény elvakította, majd végighúzta ujjait a durva fa ajtófélfán. A ház messze nem volt díszes; a festék már rég megkopott, a falakon itt-ott omlott a vakolat, és az idő mély barázdákat vájt a gerendákba. Odabent csak a legszükségesebb bútorok álltak a szürke padlón, mintha nem is otthon, hanem csupán egy menedék lenne. Miközben a régi ajtó bezárult mögötte, Tara elégedetten felsóhajtott.

— Tökéletes – széles mosoly húzódott az ajkára, mialatt elindult a piac felé. – Gyönyörű nap ez az ünneplésre. Virágok... Vajon melyiket vigyem? Sárgát, kéket, pirosat vagy fehérét? Nem egyszerű. – Lassan, de határozott léptekkel sétált a város központja felé. Vékony alakja könnyedén siklott a tömegben, mintha a szél vitte volna, éjfekete haja lágyan ringott a tavaszi szellőben. A piacot már kora reggel hangos kiáltások töltötték be, az árusok igyekeztek

felállítani bódéikat és standjaikat. Tara mindenkinek, akivel csak találkozott, barátságosan köszönt, váltott velük néhány szót.

— Jó reggelt, Viktória asszony! Mi finomság készül ma ezen a szép napon? – köszöntötte a helyi csehó szakácsasszonyát, mihelyt a kocsmá bejáratánál észrevette a természetes asszonyságot. A nő felsóhajtott, és lemondóan intett a kezével.

— Ó, kicsikém. Dehogy szép ez a nap. Az ünneplőknek igen. De nekem? Majd megszakadok a munkában, hogy minden tökéletes és időben készen legyen – panaszkodott a nő, mialatt a konyhában segédei végezték a munka oroszlánrészét.

— Ó, Viktória asszony, csak gondoljon az ezüstökre! – nevetett a lány.

— Csak az tart életben, csak az — hanyagul az ajtónak támaszkodott, és a város kora reggeli forgatagát figyelte. — Csak azok a csillogó szépségek miatt vagyok még itt.

— Jaj, asszonyom! Maga is tudja, hogy ez nem igaz. Szereti ezt csinálni, vallja csak be.

— Túl jól ismersz engem, te lány — nevetve legyintett a nagydarab nő, és befordult a csehó ajtaján, alakját elnyelte a benti sötétség.

Tara jókedvűen folytatta útját. A színek és aromák kavalkádja azonnal betöltötte érzékeit a piac bejárata előtt. Friss gyümölcsök és zöldségek – ropogós alma, lédús korai eper, földes répa és erőteljes fokhagyma – sorakoztak kosarakban, halmokban. A hentesek standjain húsok, kolbászok lógtak, melyekről a nap melegétől fűszeres, jellegzetes illat áradt. A pékek friss, már hajnalban megsütött, ropogós áruikkal csábító illatfelhővel csalogatták az arra járókat.

Tara figyelmét mégsem ezek a portékák keltették fel, hanem A Madam, akinek a valódi nevét senki sem tudta, és az ő kirakodóasztala. Tara számára ez a hely mindig is különleges vonzerővel bírt. Ahogy belépett a Madam árnyékos zugába, szinte érezte, ahogy a levegő megtelik misztikummal, az illatok pedig... nos, azok a gyógynövényes, fanyar, édes-fűszeres eszenciák mindig is megnyugtatták. Amikor csak tehetett, ellátogatott ide. Nem volt ez más, mint a gyógynövényes okkultista asszony asztala, melyet durva fekete szövettel takart el a nap ártó sugarai, és főleg a kíváncsi, ítélkező tekintetek elől. Volt ott minden: szárított állati részek, szarvasagancs darabok, kristályok, talizmánok, amulettak mindenféle gyötrelemre. Sőt, ha valaki szemfüles volt, észrevehette a pergameneket és a furcsa folyadékkal teli kis üvegcséket is a pult alatt. Ezekről azt beszélték, hogy különleges erőt hordoztak.

Tara sosem értette, miért rejtőzködik így a Madam, hiszen a fülébe jutott pletykákból tudta, a város apraja-nagyja felkeresi. Még a vének is, bár ők sosem beszéltek erről nyíltan. Sőt, nem egyszer volt fültanúja beszélgetéseknek, suttogásoknak a nő és vásárlói között. Néhányan szerelmi bájitál miatt, egyesek betegségek miatt keresték fel az idősödő asszonyt, de voltak olyanok is, akik vélt vagy valós sérelmeiket akarták főzetekkel, átkokkal megtorolni. A standot egyfajta átható misztikum lengte körül. Tara mindig is érezte a különleges, néha bizarr, fanyar illatokat, melyek édes, fűszeres esszenciákkal keveredtek, de valami mégis megnyugtatta benne a kaotikus belső tüzet.

— Tara – a lány önkéntelenül fordult a hang irányába, és indult el, mintha lábai önmaguktól mozogtak volna. Abban a pillanatban minden megszűnt körülötte.

— Jó... jó reggelt — Tara köszöntésére az asszony furcsa, túlvilági mosollyal, hunyorogva nézett fel a lányra.

— Tara. Jó reggelt neked is. Mi járatban vagy itt nálam?

— De... de hát hívtál — Meg volt győződve, hogy az előbb a nevét hallotta, akkor most miért kérdi tőle, hogy mit keres itt?

— Hívni? Én? Ó, nem. Én nem hívtalak, de jössz te magadtól is, ha a mágia hívó szavát hallod.

— Ugyan, Madam, nem vagyok én olyan erős boszorkány, hogy halljam a hangokat — suttogta, hogy még véletlenül se hallja meg senki a szavait.

— Ne mondd ezt! — mordult fel az asszony, és sötét szemét a lányra emelte. Tara úgy érezte, hogy ez a tekintet súlyos teherként nehezedett rá, szinte a lényéig hatolt, feltárva minden rejtett félelmét és bizonytalanságát.

— Vajon meddig tarthatod még lakat alatt, ami valójában vagy? — Az idős asszony hangja mély volt, mint az évszázados kút.

— Asszonyom, én...

— Csitt! — intette csendre Tarát, hangja parancsolóan csengett. — Nem az a lényeg, hogy mit hiszel. A mágia erői tudják, ki tartozik közéjük. Sorsod fonala már régen megíródott.

— Talán, talán majd legközelebb beszélünk erről, viszont sietnem kell az ünnepség előkészületeire. Nem késchetek.

— Ó, az ünnepség. Valóban. Ismételten eltelt száz év. Oly rég volt már, hogy ez a szövetség megköttetett. Az ezer éve dúlt háború. Senki nem tudja már, miért is pattant ki. Rengeteg embert vesztettünk, de azok a vérszomjas fenevadak sem jártak jobban. Nem egy sárkány pusztult el az őseink keze által — A Madam merengve, elhomályosult tekintettel meredt maga elé. Egy apró sóhaj hagyta el az ajkát, mielőtt folytatta. — De aztán jött ő. Ő, akinek a békét köszönhetjük. Neki áldozunk minden századik esztendőben — az idős nő elhallgatott. A következő pillanatban megint azzal a baljós tekintettel nézett fel. — Ne feledd. Kiválasztott vagy.

— Igen, ismerem a történetet — bólintott, és még utoljára végignézett a portékákon. — Viszlát később — Tara elindult a virágos stand felé. „Mit akarhatott azzal mondani, hogy kiválasztott vagyok?” — tűnődött. Lopva tekintett vissza a Madam bódéja felé, aki már egy vevővel foglalatzkodott. Titokzatosan válaszolt, és óvatosan adagolta a tudását a kétségbeesett embereknek. Tara felsóhajtott, és gondolataiba merülve indult eredeti úticélja felé.

— Na persze, a mágia hívó szava — dünnyögte elkeseredetten. — Nem vagyok én senki. Még az erőmet sem tudom irányítani rendesen. Kiválasztott? Nevetséges.

Csakhamar megpillantotta a piac napsütötte szegletében álló virágos bódét, a szirmos szépségeket, melyek kosarakban, vizeshordóban várták, hogy végre valaki hazavigye őket. Már messziről feltűntek élénk színeikkel, mámorító illatukkal. Tara számára ezek az aromák már-már émelyítőek voltak. Amint észrevette Anna asszonyt, korábbi komor gondolatai szertefoszlottak, és széles mosollyal köszöntötte az idős nőt.

— Gyönyörű reggelt, Anna asszony — mosolyogva figyelte őt. A virágok szirmai közül katicabogarak és egyéb soklábú jószágok másztak elő, majd fel a kötényén. Tara többször is észrevette már, hogy az asszonyság mellett megmaradnak, sőt, mintha otthon éreznék magukat olyan lények is, akiktől mások sikítva menekültek volna. Valami furcsa, mély, megmagyarázhatatlan kapcsolata volt az állatokkal, ösztönösen bíztak benne.

— Tara, kedvesem. Jó reggelt. Mi járatban? Hiszen nincs hétfő, hogy virágot vigyél édesanyádnak — vont fel ősz szemöldökét a nő, és kíváncsian, de zavartan nézett a lányra.

— Az ünnepségre viszek virágokat — újságolta a lány lelkesen, miközben összeválogatta a számára legszebb és legillatosabb virágokat. — De ne tessék aggódni, anyukámnak is viszek majd hétfőn, ahogy mindig is szoktam.

— Az ünnepség? — az idős hölgy arcáról azonnal lefagyott a mosoly. — Hát megint eltelt száz év — sóhajtott. — Reméltem, hogy nem érem meg ezt a napot — szemében fátyolos szomorúság látszódott.

— Miért mondja ezt, asszonyom? Ez egy szép nap. Áldozunk a nagy vörös sárkánynak, hogy továbbra is védje a városunkat és népünket — ártatlan mosolya beragyogta a standot. — Nem minden nemzedéknek adatik meg, hogy ezen részt vehessen. Éppen ezért mindennek tökéletesnek kell lennie – tette hozzá Tara, kezében a virágokkal, amelyeket a díszítésre szánt.

— Szép nap? Fogalmad sincs, miről beszélsz. Ez egy átkozott nap! — vicsorgott a mindig kedves, mosolygós asszony, aki most úgy nézett ki, mintha a pokolból lépett volna elő. — Áldozunk? Igen, de tisztában vagy te azzal, hogy mivel? Száz évvel ezelőtt a nővéremet küldték, hogy mutasson be áldozatot annak a pokolfajzatnak! — az idős hölgy undorodva köpött a földre. — Soha többé nem láttuk, de erről senki sem beszél, senki nem emlékszik, csak a nagy ünnepségre és az utána következő nagy lakomára. Csak a vénék, azok az elfajzott fattyúk tudják, hogy mi lesz az áldozatot bemutató lánnyal.

A következő pillanatban egy apró, meglepett sikoly hagyta el Tara ajkait, ahogy a ráncos kéz megragadta a csuklóját.

— Maradj távol az ünnepségtől, ha élni akarsz! — sziszegte a nő vészjóslóan, de mielőtt bármi mást mondhatott volna, Peter, Tara gyerekkori barátja lépett melléjük.

— Nos, kismadár? Kész vagy? — ugratta Peter. — Indulhatunk végre? Rengeteg dolgunk van még. Nincs idő a fecsegésre. Megvannak az illatozó gazok?

Tara összerezzen a fiú szavaira, őt legszívesebben pofon vágta volna, mert ezer kérés ellenére sem hagyta abba ezt a gúnyos megszólítást. Ahogy karját a vállára tette, most a kellemes érzés helyett jeges borzongás futott végig rajta. Tekintetét mégsem tudta levenni az idős nőről. „Mi történt a kedves virágárussal, aki mindig oly szelíden osztogatta a tanácsokat a virágokról és szimbolikus jelentéseikről?”

Peter ügyet sem vetett a két nő közötti feszültségről. Az idős asszony gyilkos pillantással tekintett rá, hiszen sosem kedvelte a fiút, és ennek többször hangot is adott. Tara válaszát meg sem várva, a lány dereka köré fonta a karját, elhúzza őt a standtól, akinek kecses, vékony ujjai kicsúsztak Anna asszony görcsös, ráncos szorításából. A piac eddig oly nagyon szeretett moraja, amit a lány ebben a pillanatban végtelenül idegesítőnek talált, elnyomta a halk suttogást, mely az asszonyság ajkait elhagyta. Peter, mint mindig, most is megállás nélkül

fecsegett, és Tara akaratlanul is a fiú hangjára kezdett figyelni, ahogy mesélni kezdett az ünnepségre tervezett tréfáiról. A rossz érzések lassan háttérbe szorultak a fiú szüntelen beszéde mögött.

— Anna asszony aranyos, de már öreg ahhoz, hogy ezt az egészet megértse. Nem hiszem, hogy rettegnünk kellene egy mítosztól. Ez már nem az a világ. Ezer év alatt nagyon sok minden változott. Ünneplünk és ennyi — gúnyosan felnevetett, és sejtelmes mosollyal nézett a lányra.
— Talán már teljesen el is ment az esze az öregasszonynak.

Tara hitetlenkedve kapta fel a tekintetét a fiúra. „Hogy mondhat ilyet? Hiszen gyerekkorunkban alig vártuk, hogy legyen egy csepp szabadidőnk, és eljöhessünk a kedves Anna asszonyhoz hallgatni a történeteit a régmúltról.” A tömeg lassan kezdte elfedni a stand színes körvonalait és az asszony görnyedt alakját, mégis érezte a figyelő, már-már óvó szempárt a hátán.

— Ne nevezd így. Nem is olyan öreg, vagy legalábbis nem látszik rajta, hiszen korához képest olyan fiatalos.

— Nem öreg? Tara, az a nő vagy kétszáz éves! — nevetett a fiú elcsukló hangon. — Ha tudnád, micsoda mendemondák keringenek körülötte! Azt beszélik róla, hogy nem is ember, valami pokoli boszorkány. De a legjobbat még nem is hallottad! Egyesek szerint szövetséget kötött az ördöggel, azért nem öregszik olyan gyorsan.

— Száztizenkettő éves — vágott a lány a fiú szavaiba. — És akik ezeket a badarságokat híresztelik, azok vagy nagyon buták, vagy csak irigyek. Különben is, szeretnél te ennyi ideig élni. Viszont, ha továbbra is örültségeket csinálsz, halmozod a butaságokat, kétlem, hogy a negyvenet is megéred.

— Hé, a múltheti esetre gondolsz? Az nem volt butaság. A vágózó lóról leugrani egy bátor dolog. Én pedig meg mertem azt csinálni, ami sokaknak nem sikerült vagy gyávák voltak hozzá. Sőt, igen látványos mutatvány is — Apró, büszke mosollyal a szája sarkában nézett a lányra, de a kisfiús dac ott bujkált a hangjában.

— Látványosan törhetted volna ki a nyakad. Csak ne csinálj semmi örültséget, rendben? Vigyázz magadra, te bolond.

— Ne félts engem. Tudok magamra vigyázni.

— Ó, valóban? — Tara arcára sejtelmes mosoly húzódott – Pont úgy, amikor majdnem leestél a sziklafalról? Csak a védőangyalodnak köszönheted, hogy most együtt készülhetünk az ünnepre, mi több, folyton az idegeimre mehetsz.

— Az is a te hibád volt! – fakadt ki Peter. — Ha nem játszadozol az erőddel, akkor nem történik meg.

Tara döbbenetesen nézett Peterre. „Az én hibám? Hogy mondhat ilyet? De csak gyerekek voltunk. Élénken él az emlékeimben az a szerencsétlen nap, amikor majdnem elveszítettelek. Az én hibám volt? Nem tudod elképzelni, hogy ez a kérdés hányszor felmerült már bennem, és sokáig valóban saját magamat okoltam a történetek miatt.”

— Mondtam, hogy nem tudom irányítani az erőmet. Én figyelmeztettelek, de te nem hallgattál rám, és... Ah, mindegy, a lényeg, hogy azon a napon nem történt tragédia — védekezett a lány, majd lehangoltan felsóhajtott. Tudta, hogy ez az eset még mindig egy túska a barátja lelkében.

— Persze, nem történt tragédia — kacagott fel a fiú epésen. — Csupán csúnyán megszegyenültem előtted azzal, hogy legyőzött egy lány... Te pedig segítség helyett csak kuncogtál rajtam.

— Ó, egek! Te még mindig ezen a gyerekes sérelmeden lovagolsz? Gyerekek voltunk, csak gyerekek. Teljesen mindegy, hogy... Nem tehetek arról, hogy lány létemre erősebb voltam nálad.

— Felejtsd el. Nem haragszom — próbálta lezárni a témát Peter, arcán mégis neheztelő grimasz ült. Hosszú percekig csak némán meneteltek egymás mellett. Egyikük sem szólt egy szót sem, nem tudván, hogyan törjék meg ezt a kínosan kialakult csendet. Ekkor, az Anna asszonytól hozott virágok körül egy pillangó kezdett el keringeni. Olyan volt, mintha egy ígéző táncot járt volna a színes, illatozó virágok körül, majd Tara karján pihent meg.

— Nézd, pillangó — mosolygott, karját barátja felé nyújtotta, hogy ő is megcsodálhassa a kis lepkét, amely vörös színével éles kontrasztban állt hófehér bőrével.

— Lepke, nem nagy ügy. A tisztáson százával láthatsz ilyeneket — hangja egykedvűen csengett. Látszott rajta, hogy gondolatai még mindig a felidézett emlékek körül forognak.

— Jaj, ne légy ilyen! – lépett közelebb hozzá Tara. — Ez nem csak egy pillangó. A lepkék az átalakulás jelképei. Nem tartod furcsának, hogy pont most, pont ma, az ünnepség napján szállt ide? Szerintem ez egy jel.

— Igen, egy jel. Egy jel, hogy a kezed tele van ezekkel a színes, szagos gazokkal. Ne akarj mindig mindenbe valami mögöttes tartalmat belelátni. Idegesítő — dűnnyögött, viszont mikor észrevette a lány szomorú arcát, felsóhajtott, és egy alig észrevehető mosoly húzódott a szája sarkába. — Te bolond lány. Néha az idegeimre mész, és a megmaradt egyetlen idegszálamon táncolsz, de kedvellek, tudod.

— Jól van na, morcos uraság — kuncogott Tara, de mélyen a lelkében zavarta a fiú neheztelő viselkedése. Mosolyogva figyelte a kezén békésen pihenő kis jószágot. Halkan, kötekedő hangon beszélt hozzá, bár szavait inkább barátjának szánta.

— Hallod, mit mondott ez a bolond? Azt mondta, hogy kedvel. Szerinted igazat mondott, vagy csak azt szeretné, hogy végre befogjam a számat? Mit gondolsz, kis barátom? — Tara huncut mosollyal pillantott rá.

— Ez olyan gyerekes és hülyeség... nem is érti azt, amit mondasz neki — morgott a fiú, és egy véletlenszerűnek tűnő mozdulattal elijesztette a pillangót, ami riadtan röppent fel a magasba, és néhány pillanat múlva már nem is látszott.

— Neked meg mi a fene bajod van? Úgy viselkedsz, mint egy megkeseredett vén öreg ember.

— Tudod, mindig is szerettem volna a szervezet tagja lenni, a Concilium Seniorum-hoz tartozni. De még mindig csak a tanítvány státuszig jutottam. Tudod, nekem nem adatott meg, hogy születésemtől kezdve az erő birtokában legyek. Nagyon sokat kell küzdenem — robbant ki Peter ingerülten. — Erre itt vagy te. Te, aki, ha akarná, a leghatalmasabb boszorkány lehetne a városban. Mi több, talán az egész országban. Ehelyett mit csinálsz? Csak játékra használod az erődöt, és semmibe veszed azt! Egy átkozott lepkével beszélgetsz! — Feldúltan sóhajtott, ahogy flegmán megforgatta a szemeit.

— Nem én kértem ezt az erőt. Én nem akartam ezt. Ne engem hibáztass, ezerszer mondtam már — Tara indulatos szavai hallatán Peter megdöbbenve nézett, kezeit védekezően maga elé emelte.

— Jól van, jól van. Higgadj le. Ezt megadom neked. Valóban nem te tehetsz arról, hogy az égiek neked adták ezt az erőt. Neked, egy lánynak — vihogott, de Tara mégis észrevette ebben az apró iróniát, gúnyt. — Csak tudod, kicsit igazságtalannak tartom, hiszen szemmel láthatóan a hátad közepére sem kívánod ezt az áldást. Nem értem, akkor miért te kaptad mégis.

— Nem tudom. Kérdezz könnyebbet, nagyokos — vágott vissza a becsmérő szavakra sértődötten Tara egy fintorral az arcán.

— Jól van. Tudod mit? Felejtsük el az egészet. Úgysem tudunk ezen változtatni. Ez van. Inkább élvezzük ezt a hátralévő időt.

— Hátralévő időt? Te meg mire gondolsz? — Tara zavartan nézett a fiúra. „Miért, mi lesz az ünnepség után? Van valami, amiről nem tudok? Olyan furcsa mostanában. Mit tervez?” A felismerés azonnal mellkason ütötte a lányt, és egy pillanatra elakadt a lélegzete. Szinte villámcsapásként érte ez az egész. „Ó, nem, nem, ez nem lehet. Ő a legjobb barátom. Nem.” Gondolatai úgy cikáztak, mint a villámok egy viharos éjszakán.